

ΕΤΟΣ
59ο

ΤΑ ΝΕΑ
ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ
17.974

26-27 Ιουνίου 2004

ΡΙΠΕΣ

Ο Ανδρέας

Η όγδοη επέτειος του θανάτου του Ανδρέα βρίσκει το ΠΑΣΟΚ στην αντιπολίτευση με τον Γιώργο Παπανδρέου στην ηγεσία του. ΟΙ συγκρίσεις και οι αναφορές στο παρελθόν είναι αναπόφευκτες, όχι μόνο επειδή το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης περνά δύσκολες στιγμές...

ΑΛΛΑ, βέβαια, και επειδή ο Ανδρέας Παπανδρέου εξακολουθεί να συγκινεί και να εμπνέει χιλιάδες φίλους και στελέχη του ΠΑΣΟΚ... ΚΑΘΩΣ συνέδεσε την πολιτική του ζωή με τους μεγάλους αγώνες για τη Δημοκρατία, την Εθνική Ανεξαρτησία και την Κοινωνική Δικαιοσύνη.

ΤΟ τρίπτυχο αυτό, που προσδιόρισε τη φυσιογνωμία του κόμματος στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, παραμένει σε πολλές του πλευρές επίκαιρο και σήμερα.

ΘΑ ήταν όμως λάθος να πιστέψει κανείς ότι μια επιστροφή στο παρελθόν θα μπορούσε να αποτελέσει λύση για τα σημερινά προβλήματα.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου στη σκέψη και στην πολιτική του πρακτική υπήρξε καινοτόμος και ριζοσπάστης...

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ κάθε φορά τρόπους να εκφράσει τις ανησυχίες της μεγάλης πλειονότητας των μη προνομιούχων πολιτών.

ΕΚΑΝΕ ασφαλώς λάθη, και στα χρόνια της διακυβέρνησής του υπήρξαν περιπτώσεις μεταρρυθμίσεων, που δεν έγιναν από τον φόβο του πολιτικού κόστους.

ΩΣΤΟΣΟ - και αυτό παραμένει το μεγάλο ζητούμενο - ο Ανδρέας διατήρησε σε απόλυτη προτεραιότητα τους ισχυρούς δεσμούς με τον κόσμο των μισθωτών, των συνταξιούχων, των μικρομεσαίων και των αγροτών.

ΟΛΩΝ αυτών, δηλαδή, που γύρισαν την πλάτη στο ΠΑΣΟΚ στις εκλογές και σήμερα πρέπει να βρει τρόπους για να κερδίσει ξανά την εμπιστοσύνη τους.

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στις 1.400 ημέρες που διαρκεί ο κοινοβουλευτικός βίος μιας κυβέρνησης, οι εκατό πρώτες δεν είναι και πολλές. Μα είναι, αρκετές για να δώσει στίγμα

Εκατό ημέρες

Οι 100 πρώτες ημέρες της κυβέρνησης Καραμανλή συμπληρώθηκαν - δίχως πανηγυρισμούς, δίχως απολογισμούς, δίχως πολλές κουβέντες.

Έτσι κι αλλιώς, στο κλίμα της γιορτής που μας έβαλαν τα παιδιά της εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου, όλα τα άλλα περνούν απαρατήρητα σχεδόν. Πολύ περισσότερο μια προθεσμία εντελώς συμβολική, όπως αυτή των 100 ημερών. Και ακόμη περισσότερο, που η ίδια η κυβέρνηση δεν είχε καμιά διάθεση να δώσει λογαριασμό τόσο νωρίς. Ή να θυμίσει καν ότι πέρασαν ήδη 100 ημέρες που κυβερνά.

Στις χίλιες τετρακόσιες ημέρες που διαρκεί ο κανονικός κοινοβου-

λευτικός βίος μιας κυβέρνησης, οι εκατό πρώτες δεν είναι και πολλές. Μα είναι, συνολικά, αρκετές ώστε μια νέα κυβέρνηση να δώσει στίγμα. Ποιο είναι, λοιπόν, το στίγμα αυτής της κυβέρνησης; Η ιδιοφυής καθημερινή γελοιογραφία του Μητρόπουλου, με τον Πρωθυπουργό βυθισμένο μόνιμως στην πολυθρόνα του με τα μάτια μισόκλειστα; Η ατάκα του Θεσσαλονικιού Μπίτσου: Χαλλάρα; Ο φαρμακερός αφορισμός παλιού κοινοβουλευτικού: «Η κυβέρνηση ακόμη αντιπολιτεύεται την προκάτοχό της και εγκαινιάζει τα έργα της»;

Ενδεχομένως. Ας κρίνουμε, όμως, αυτές τις εκατό ημέρες, με μέτρο τις επιδιώξεις και τους στόχους της ίδιας της κυβέρνησης.

Στόχος πρώτος: Η κυβέρνηση ήθελε να εμπεδώσει τη θέση της στον χώρο που οι αναλυτές έχουν βαφτίσει «μεσαίο». Να δώ-

σει εξ αρχής ένα «κεντρώο» στίγμα, ώστε να σταθεροποιήσει την επιρροή της σε κρίσιμα κοινωνικά στρώματα, τα οποία αποτελούσαν «το κάστρο του Σημίτη», και τα οποία στις εκλογές του Μαρτίου έδωσαν μια ψήφο υπέρ της πολιτικής εναλλαγής, αλλά με επιφύλαξη. Η περίφημη «σεμνότης και ταπεινότης», η προσπάθεια που κατεβλήθη να μη δοθεί εντύπωση «ρεβάνς», «δεξιάς εφόδου» ή επέλασης των

«Το κρισιμότερο πρόβλημα της εποχής μας είναι η κοινωνική άβυσσος που χωρίζει μια κυβέρνηση, που ζει σε έναν δικό της πλασματικό κόσμο, και έναν πληθυσμό που δεν την πιστεύει ό,τι κι αν του πει»

«δικών μας παιδιών», ακόμη και η, με τον ενθουσιασμό (και τις υπερβολές) του νεοφιλοσόφου, υιοθέτηση της πολιτικής της ελληνοτουρκικής προσέγγισης - όλα αυτά στον ίδιο στόχο κατέτειναν: να μετατοπίσουν την κυβέρνηση Καραμανλή από το εκλογικό γκέτο της Δεξιάς στην εκλογικά εύφορη κοιλάδα του Κέντρου.

Στόχος δεύτερος: Να προετοιμασθεί το έδαφος για την προσγείωση του κοινωνικού ακροατηρίου από τον προεκλογικό υπέρ αδυνάτων λόγο, που εκφωνούσε στα πρωινάδικα της τηλεόρασης, στη σκληρή πραγματικότητα της πολιτικής που θα εξαγγελθεί τον ερχόμενο Σεπτέμβριο στην Έκθεση της Θεσσαλονίκης. Η, κατά Στέφανο Μάνο, φάρσα της «απογραφής», οι υπερβολές περί «άδειων ταμείων» και οι σαφείς υπαινιγμοί ότι η κατάσταση είναι χειρότερη από όσο νόμιζαν όταν μας έταζαν λαγούς με πε-

τραχίλια - όλα αυτά σ' αυτόν τον στόχο κατέτειναν. Και, παρεμπιπτόντως, να φέρουν τον Γιώργο Παπανδρέου στη δύσκολη θέση να υπερασπίζεται το έργο και την πολιτεία της προηγούμενης κυβέρνησης (εις βάρος της εικόνας ανανέωσης) ή να υπερασπίζει τη νεωτερικότητά του (εις βάρος της συνηγορίας υπέρ του κυβερνητικού έργου).

Στόχος τρίτος: Να διατηρηθεί εν ζωή, και μετά τις εκλογές, η κοινωνική συμμαχία που άρχισε να συγκροτείται στα μισά της πρώτης θητείας Σημίτη, απέκτησε ηθική ή, έστω, συναισθηματική νομιμοποίηση στους μήνες της κρίσης Οτσαλάν και των βομβαρδισμών στο Βελιγράδι, εκφράστηκε συγκυριακά στις ευρωεκλογές του '99, ανεστάλη για λίγο, για να επιστρέψει δριμύτερη και να θριαμβεύσει στις εκλογές του Μαρτίου. Είναι η συμμαχία της ανασφάλειας, που αν είχε σλόγκαν, θα ήταν μάλλον εκείνο που ένας άλλος εκφραστής αυτής της κοινωνικής συμμαχίας, ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, είχε διαλέξει ως τίτλο μιας ραδιοφωνικής του εκπομπής: «Οπισθεν ολοταχώς»!

Και οι τρεις στόχοι είναι πρωτίστως επικοινωνιακοί, θα έλεγε κανείς. Αλλά, γαυτό ακριβώς, βαθύτατα πολιτικοί. Ο κρισιμότερος είναι, προφανώς, ο τρίτος. Από αυτού του στόχου την επίτευξη σε βάθος χρόνου, εξαρτάται και το υπόλοιπο οικοδόμημα της κυβερνητικής ηγεμονίας. Και είναι και ο πιο εύθραυστος.

Όσοι στην κυβερνητική παράταξη διατηρούν αμφιβολίες επί αυτού, θα έπρεπε να ξαναδιαβάσουν μια φράση μιας Γερμανής ομοϊδεάτισσάς τους: «Το κρισιμότερο πρόβλημα της εποχής μας είναι η κοινωνική άβυσσος που χωρίζει μια κυβέρνηση, που ζει σε έναν δικό της πλασματικό κόσμο, και έναν πληθυσμό που δεν την πιστεύει ό,τι κι αν του πει».

Οι ευρωεκλογές απέδειξαν ότι η γηγής των Γερμανών Χριστιανοδημοκρατών, κ. Μέρκελ, είχε απόλυτο δίκιο...

Του
ΠΑΥΛΟΥ
ΤΣΙΜΑ